

K a u n i s

W i r s i ,

Sielu täs' huutaa haikiast', Ja wa-
littaapi waikiast'; 2c.

Toinen painos.

Turussa, 1853.

S. C. Frenckellin ja Pojan kirjapainossa.

Gillas till tryckning.

Åbo Domkapitel, den 8 December 1852.

Enligt befallning:

A. G. Rindell.

v. 1.

Sielu tässä huutaa haikiast', Ja walit-
taapi waikiast'; Kuin piinataan hel-
wetis ain', Ja huutaa alinoma näin:

2. Lakkaa piru jo kalwamast', Sam-
mukaan walkia palamast', Suuttukaat kär-
meet puremast', Alkää repikö niin julmast'.

3. Waikka mun toiwon ol' turha, Jon-
ka jälkeen tuli murha; Konsti ja ystäwys
pois tuli, Toimi ja wiisauus pakeni.

4. Jonka päälle minä luotin, Ja sie-
lun' helwettiin tuotin. Ehk' ruumis hautaan
kannetaan, Niin piinan sia annetaan.

5. Ah! etten olis syntynyt, Ja tänn'
mailmaan siinnyt, Niin ol'sin' kyll' wapaan'
ollut, Enk' rakkaudes pois tullut.

6. Kirott' siis olkoon hetki se, Kuin
mailmaan, syntyn' olen; Kirott' myöds onne-
toin aika, Etten osann' tiet' oikiat'.

7. Ah! jos ei se päiw' ol's tullut, Enk'
syntiin tähän ol's tullut: O! jos minä wie-
lä makaisin, Mitin' kohduss' myöds olisin.

8. Se wäähä ajan rahtuinen Kuin mi-
null' on wiel' piskuinen, Juoksee kuin santa
klasista; Voi! woi! minua waiwaista.

9. Sentähden minun sieluisen! Tee mulle
yksi weisuinen. O! sä mun suun ja kielifen!
Weisaa wiel' kerta kuullaksen'.

10. Weisaa: Mailma jää hywäst'; Kau-
histus lähestyy sywäst'; Sinus kiinnitet' wiel'
olen Niin kauwan kuin mä täält' kuolen.

11. Waikk' mun ruumiin nuorukainen,
Ja myöös sängen kaunukainen, Surulla tääl-
tä hukkunee, Hautaan muurattuun pantane.

12. Ei nyt lukaan mua lohdata, Eik'
täst' kuolemast' poisota, Mutta sinä neitsy-
rakas Laidat lohduttaa naurullas.

13. Jos ett' tahdo, niin käy edes; Eh-
kä kauhistus on kädes. Muikeest' mä ark-
kuun pantane, Muikeest' hautaan kannettane.

14. Liedän kyllä minä todest', Moni
sanoo must' kyll' jalost': Hekuman kahleis-
hän oli, Sentähden pahoin ulos tuli.

15. Kosk' mun sielun on pois ruumiist',
Marmor'-kiwi peittää kauniist', Se kirkas
Elephantin luu On haudan kirjoitus; ei puu.

16. Rakas Kristitt' tätä ymmärr', Ku-
kas olet tutki hywäst': Mikä minun tähän
saatti, Ja luka siihen talutti.

17. Yksi kaunis nuorukainen Makaan all'
puustawein näiden, Joka rakkauden tähden
Ompi tullut hautaan tähän.

18. Henki olet ruumiis perät'; Näin
minä nyt olen petet': Ilon wäähä, murheen
suuri, Ehkä makaan sisäll' muurii.

19. Sentähden nyt nuorukaiset! Waa-
ri-ottakaat jokaiset: Waimon rakkaus liwis-
telee, Mieli monioll' juoksentelee.

20. En tätä tapahtuwan luull', Kuin
tykön puhu omall' suull', Ett' hänen piti pet-
tämän, Ja minun niin poisjättämän.

21. Sillä minä nyt tunnustan, Ja kir-
joituskell' julistan Ettet sä ol' syntyn' Mitist',
Waan naaraast' julmaist', leijonist'.

22. Urhlas myös sinun isäs on, Kuin
all' taiwaan seisoma on, Korkeiamall' wuorell'
Maked' maall', Katso ulos pahall' tawall'.

23. Syntynyt siinä maakunnass', Si-
nain korwess' kauhiass', Punaisest' merest'
Jordanin, Egyptin ja Kanaan wälill'.

24. Ne julmat tigri-eläimet, Rymme-
nen wuott' sua unetit, Ja opetit wälhette-
liaks'; Niin myöskin falskiks' pettäjäks'.

25. Sun rakkautes, myrkkynen, Annoi
mull' pahan sisuisen. Sä murha-weren ja-
neinen, Ah! julma weri-koiranen.

26. Se on mull' lohdutus wiimein, En
ole mä ensimmäinen, Kuin rakkau'n tähden
kuolen: Kirjoitetuks' ylöslue.

27. En myöskän wiimeinen ole, Kuin
rakkau'n tähden kuolen Näen monest' esimer-
kin, Joill' aika on ollut tärkki.

28. Trojan kuningas rikas kyll', Ei toista
wertaist' mailmass' oll'. Helenan kautt' mont'
kuningast' Päiwilt' pois tulit, kauhiast'.

29. Julius Cäsar ja Hannibal, Tarqui-
nius ja Astrobal, Myös Adam, Loth ja Sa-
lomon, Dawid, Simson ja Absalon.

30. Dido, yksi waimo kurja, Hän oli
oma surmajans', Kautta suuren rakkautes'
Eneaan rakkaan, armaiseens'.

31. Herkules, suuri sotamies, Sichein oli myös pahast' ties' Diinan tähden, hä-dästä oli, Ja pahasti ulos tuli.

32. Leander uppoi uidesans', Kuin hän tahdoi tykö armahans'; Neitsy myös samalla hetkell', Wiiden kanssa hukkuu, tuonell'.

33. Piramus ja myöskin Tispe, Suuret sota-herrat wissist', Waimon perästä ma-jasta' olit, Jonka tähden hukkaan tulit.

34. Hispis hän ylös-hirtettiin, Sachis läpitse ammuttiin, Narreissuksen rakkaudest', Kuolemalta saawutettiin.

35. Aretkon kaunis surmattiin; Kunin-gas Hofan hirtettiin, Mörssian ystämyhtens' näytti, Neitsyhtens' kans' itsens' poltti.

36. Jupiter ylös-hirtettiin. Cupido myös ripustettiin. Wiwallio fangiutteen Wai-mon petoksest' pois wiettiin.

37. Eht' monell' on rikkautta, Ja kaik-finaista tawaraa; Niin ei woi wälittää kuolemaa, Eik' synnin palkkaa kauhiaa.

38. Ei ole mult' kieltty enä Ilmoitta-mast' kaikill' näitä: Lain kuoleman kuin mi-null' on, Saatti yksi wiefas waimo.

39. En ollut syypää ensinkään Tähän kuolemaan itsestän'; Kuin Lutko kuollon-wirt' laulaa, Niin mun sielun tuli paulaan.

40. Koska tuntos, taitos puuttu, We-ri sinust' ompi hyytyn', Sitt' kiwun löytää-pi sielus; Usken sä sitt' muistat minun.

41. Murheen tahdon sinull' siittä, Kau-histuksen tykö liittää: Kuins' murhedit, niin riemuitsen, Ja olen sull' kauhistukseks'.

42. Kosk' sull' on puol' päiwän aika, Kor-
was kuulee parkun' aina; Kuins' Kylon pöy-
dän tykö kät, Kailk' kauhistukset siell' näit.

43. Ja koskas menet lepäämään, Uja-
tukses peljättävät, Viel' wuotees tykön' puo-
li yön' Waiwaan sinua paljoll' työll'.

44. Koskas huomeneltain heräät, Ett's
unhoda mua perät', Iskäwditset mua kuin
mettä, Iskänäs kuin peura wettä.

45. Murkinall' olen kauhistus, Puoli-
päiwänä julmistus, Ehtoona suur' lipu, ja
we! Puoli-yös pistävä kärme.

46. Ja kuhunkas itses käännät, Pitää
sun näkemän ihmeit' Surun waatteill', kyll'
hailiast'; Sill' ett' sä petit mun pahast'.

47. Kirkoss' ja mualla ollessas, Olen
kuin häyry tuwassas, Murkiss', loukkais', jo-
kapaitas' Tunnet henkeni kyll' karwaast'.

48. Ah kuin rakas on mun ikän, Kum-
minkin kuoleman pitää; Odotan kuolema si-
nun Murheen mustan, kanssa minun.

49. Kuin ihmisten apu loppuu, Usken
sull' sitt' tulee hoppu, Näet mun, pilkka-pila-
rin, Seisowan edessäs silloin.

50. Kuin sä lähdet täst' mailmast', En
lakkaa sua waiwaamast'; Sun punaiset huu-
lulaises, Muutan mä kärmen muotoiseks'.

51. Kuin ruumis hautaan kannetaan,
Hirmuisest' mä sua autan, Seuraan sua suu-
ress' professis Ja waiwaan aina jokaitses.

52. Niin minä sua peljätän, Ja yliai-
kaa waiwahan; Eh' ei se tapahtun' sull' tääll'
Eläisäis, niins' hawaitset wiel'.

53. En taida mä lakata wiel' Waan kymmenen wuott' hautas pääll' Huudan, parun murhaa ja we; Kauhistan sua päiwät ja yöt.

54. Sun haudassas ja kives all', Ei pidä lepoa oleman; Ettäs mun petit hirmuisest', Waiwaan nyt sinua julmast'.

55. Kuin Jumalan duomion eteen, Basunan kanss' tulen soiten; Sull' makso kowa kannetaan, Kuins' ansainn' olet, annetaan.

56. Silloin meit' edesotetaan, Sinä ynä kanss' duomitaan; Sitt' mä sun päälles kantelen Mun murhan' wiel' sull' antelen.

57. Sun kauttas sielun kadotin, Ettäs mun petit, murhainen, Sen sielun kuin Jumal' mull' loi, Sun tähtes piru sen mult' sai.

58. Ole wiisas nyt wahingost' Jonk' sull' saawutan ja koston; Sā syntii teit ylinaikaa, Waan ett' koskaan katumusta.

59. Ei nyt enää aut' laulamaan, Sill' klasin rupee joutumaan; Kuoleman karsin rot' kiast', Ehk' näkyy luonnost' kauhiaks'.

60. Wokilo, Uhdas mailma, Useta Venus kamala, Sun kanssas aina sotimaan, Ettei hän sais sua kuolemaan.

61. Woi! woi! onnetointa aikaa, Pistin miekan murheen paikkaan, Kärki teräwä ylöspist', Ja kääppi läpits' sydämeest'.

62. Tämän se rakkaus teki, Kuin sä kyykärme mull' saatit; Jonk' tähden minä nyt kuolen, Ja sillä hirmuisest' huolen.

63. Hywästi, mailma, jää hywäst'? Tein wirren tästä pikaisest': Suruks', murheeks', kuin on nähty. Hywästi! se on jo tehty.